

FARNÍ INFORMÁTOR

2. NEDĚLE ADVENTNÍ – 10. PROSINCE 2006

Velkou věc s námi učinil Hospodin, naplnila nás radost.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, slyšeli jsme Ježíšovu výzvu: „Bděte a modlete se v každé době, abyste mohli všemu tomu, co se má stát, uniknout a obstát před Synem člověka“. Proto na prahu adventu s důvěrou prosíme:

L: PANE, UKAŽ NÁM SVÉ MILOSRDENSTVÍ A DEJ NÁM SVOU SPÁSU.

- Ty, jenž jsi ústy proroků připravoval naplnění svých slibů vůči starozákonnímu Izraeli, že vzbudíš Davidovi zákonitý výhonek, který ponese jméno: „Hospodin je naše spravedlnost“, uveď i náš svět na cesty spravedlnosti a míru.
- Ty, jenž jsi dobrý a dokonalý, hříšníkům ukazuješ cestu a pokorné vedeš k správnému jednání, pouč o svých stezkách i nás, kteří očekáváme advent tvého Syna.
- Ty, jenž se důvěrně stýkáš s těmi, kdo se tě bojí, upevňuj naději Církve, aby byla světlem národům, sužovaným terorizmem, strachem a očekáváním toho, co má přijít.
- Ty, jenž jsi „erchomenos“ – Přicházející, posiluj naše srdce, abychom byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem.
- Ty, jenž jsi budoucím věkem všeho tvorstva, dej našim zesnulým dojít slávy nebes.

K: Všemohoucí, věčný Bože, tvé jednání je láska a věrnost. Rozhojňuj v nás stále více lásku jednoho k druhému i ke všem lidem, abychom v bdělosti srdce očekávali tvůj advent. Prosíme o to skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

FARNÍ INFORMÁTOR

3. NEDĚLE ADVENTNÍ – 17. PROSINCE 2006

**Plesejte a jásejte,
neboť nad vámi vládne Svatý Izraele.**

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, slyšeli jsme hlas volajícího na poušti; proto s upřímností srdce připravme cestu Pánu a jeho všemohoucnosti svěřme vše, co trápí náš svět:

L: PŘICHÁZEJÍCÍ, VYSLYŠ PROSBY SVÉHO LIDU.

- Ty, jenž jsi v konkrétním okamžiku dějin oslovil na poušti Jana, syna Zachariášova, aby hlásal křest pokání, dej zaznít svému Slovu i ve vyprahlých srdcích našich dnů.
- Ty, jenž jsi rozkázal snížit odvěké pahorky a srovnat údolí, aby tvůj lid krácel bezpečně ke spáse, nauč i dnešního člověka svým stezkám.
- Ty, jenž jsi před 87 lety požehnal lásce manželů Špidlíkových, a oni v den, kdy křesťanskými chrámy hlas antifony zněl „Ó, Moudrosti,“, dali svému synu jméno Tomáš, provázej Jeho Eminenci požehnáním, ať Moudrost tvá jeho ústy k nám i světu promlouvá.
- Ty, jenž jsi Jeruzalému odňal roucho žalu a soužení, a oblékl jej v ozdobu věčné slávy, naplň svou Církev radostí z velkých věcí, které konáš, aby i ona byla zdrojem radostné naděje pro národy světa, sužované terorizmem a strachem z budoucnosti.
- Ty, jenž jsi „erchomenos“ – Přicházející, veď den co den naše smýšlení i jednání, abychom tak napomáhali k završení dobrého díla, které jsi v nás započal.
- Ty, jenž jsi slíbil, že „každý člověk uvidí Boží spásu“, dej věčný život našim zemřelým.

K: Všemohoucí Bože, s děkováním ti předkládáme i tuto prosebnou modlitbu. Rozhojni v našich srdcích svůj pokoj, převyšující všecko pomyšlení a uchraň naše srdce i myšlení v Kristu Ježíši našem Pánu.

L: Amen.

FARNÍ INFORMÁTOR

4. NEDĚLE ADVENTNÍ – 24. PROSINCE 2006

Bože, obnov nás, rozjasni svou tvář a budeme spaseni.

Krajina kolem Betléma

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, s pokorou Pánovy služebnice připojme i my svůj hlas k modlitbě Církve a volejme:

L: BOŽE ZÁSTUPŮ, VYSLYŠ NÁS.

- Ty, jenž jsi dal zaznít z úst Alžběty radostnému chvalo zpěvu: „Blahoslavená která jsi uvěřila, že se splní, co ti bylo řečeno od Pána“, dej své Církvi žít z víry ve tvé slovo.
- Ty, jenž jsi „z efratského Betléma, maličkého mezi judskými městy, dal vzejít tomu, jehož původ je od věčnosti“, nauč nás poznávat cesty své prozřetelnosti.
- Ty, jenž jsi Jeruzalému odňal roucho žalu a soužení, a oblékl jej v ozdobu věčné slávy, naplň svou Církev radostí z velkých věcí, které konáš, aby i ona byla zdrojem radostné naděje pro národy světa, sužované terorizmem a strachem z budoucnosti.
- Ty, jenž jsi „erchomenos“ – Přicházející, veď den co den naše smýšlení i jednání, abychom tak napomáhali k završení dobrého díla, které jsi v nás započal.
- Ty, jenž jsi nám dal tělo, abychom plnili tvou vůli, oslav těla těch, kdo zesnuli ve spojení s tvým Synem.

K: Všemohoucí věčný Bože, dej, ať je v každém z nás Mariina duše, aby velebila tvé jméno i Mariin duch, aby navěky jásal v Tobě, svém Bohu.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 2. NEDĚLE ADVENTNÍ

1. ČTENÍ – BAR 5,1-9

Čtení z knihy proroka Barucha.

Svlékni ze sebe, Jeruzaléme, roucho své žalosti a soužení a oblékni se ozdobou věčné slávy, kterou ti dává Bůh. Přioděj se rouchem spravedlnosti od Boha a postav si na hlavu korunu slávy Věčného. Každému, kdo je pod nebem, ukáže Bůh tvůj jas. Neboť navěky ti bude dáno jméno od Boha: „Pokoj spravedlnosti“ a „Vznešenost bázně Boží“. Vzchop se, Jeruzaléme, a postav se na výšině, pohleď na východ a podívej se na své děti, kteří se shromáždili na rozkaz Svatého od východu slunce až na západ. Jak se radují z toho, že Bůh na ně pamatoval! Neboť vyšli z tebe pěšky, vedeny od nepřátel, ale Bůh je přivede k tobě, nesené se slávou jako na královském trůnu. Bůh totiž rozkázal snížit každou vysokou horu, odvěké pahorky, a vyplnit údolí na rovnou zemi, aby Izrael kráčel bezpečně k Boží slávě.

Také lesy a každý vonný strom zastíní Izraele na Boží rozkaz. Ano, Bůh přivede Izraele, který se bude radovat ve světle jeho velebnosti, s milosrdenstvím a se spravedlností, která z něho prýští.

ŽALM 126

Když Hospodin přiváděl síónské zajatce, – byli jsme jako ve snách. – Tehdy byla naše ústa plná smíchu – a náš jazyk plný jásotu. Tehdy se říkalo mezi pohany: – „Velkou věc s nimi udělal Hospodin!“ – Ano, velkou věc s námi udělal Hospodin, – naplnila nás radost. Hospodine, změň náš osud, – jako se mění údolí na jihu země. – Kdo sejí v slzách, – žnout budou s jásotem. Vycházejí s pláčem, – když nesou semeno k setí: – přijdou však s jásotem – a přinesou své snopy.

2. ČTENÍ – FLP 1,4-6.8-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři! Ve všech svých modlitbách s radostí prosím za vás za všechny. Vždyť od prvního dne až do této chvíle mi pomáháte v rozšiřování evangelia. Jsem totiž přesvědčen, že ten, který ve vás toto dobré dílo začal, dokončí ho až ke dni Krista Ježíše. Ano, Bůh je mi svědkem, jak po vás po všech vroucně toužím láskou Krista Ježíše. A za to se modlím: ať stále víc a více roste vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste dovedli volit to lepší, čistotou jen zářili a byli bez hříchu pro onen den Kristův, s plnou mírou dobrých skutků, vykonaných ve spojení s Ježíšem Kristem, k Boží chvále a slávě.

EVANGELIUM – LK 3,1-6

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Poncius Pilát byl místodržitelem v Judsku, Herodes údělným knížetem v Galileji, jeho bratr Filip údělným knížetem v Itureji a v Trachonitidě, Lysaniáš údělným knížetem v Abiléně, za velekněží Annáše a Kaifáše, uslyšel na poušti Boží slovo Jan, syn Zachariášův. Šel do celého okolí Jordánu a hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Tak je psáno v knize proroka Izaiáše: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Každé údolí ať je zasypáno, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrbolaté ať se uhladí! A každý člověk uzří Boží spásu.“

LITURGICKÉ TEXTY 3. NEDĚLE ADVENTNÍ

1. ČTENÍ – SOF 3,14-18A

Čtení z knihy proroka Sofoniáše.

Jásej, síónská dcero, zaplesej, Izraeli, raduj se a vesel celým srdcem, jeruzalémská dcero! Zrušil Hospodin tvůj trest, odstranil tvé nepřátele, uprostřed tebe je Hospodin izraelským králem, zla už se neboj! V onen den bude řečeno Jeruzalému: Neboj se, Sióne, ať nejsou tvoje ruce malátné! Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, hrdina, vítěz, plesá nad tebou v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou jásá jako ve dnech svátku.

ŽALM Iz 12

Bůh je má spása! – Bez obavy mohu doufat. – Hospodin je má síla a statečnost, – stal se mou spásou. – S radostí budete vážit vodu – z pramenů spásy. Oslavujte Hospodina, vzývejte jeho jméno! – Hlásejte mezi národy jeho díla, – zvěstujte vznešenost jeho jména. Zpívejte Hospodinu, neboť učinil velkolepé věci, – ať je to známo po celé zemi! – Plesejte a jásejte, obyvatelé Siónu, – neboť nad vámi vládne Svatý Izraele.

2. ČTENÍ – FLP 4,4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! Radujte se stále v Pánu, opakuji: Radujte se! Vaše ušlechtilost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomyšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

EVANGELIUM – LK 3,10-18

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Lidé se ptali Jana (Křtitele): "Co máme dělat?"

Odpovídal jim: "Kdo má dvoje šaty, ať se rozdělí s tím, kdo nemá žádné. A kdo má něco k jídlu, ať jedná stejně."

Přišli také celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se ho: "Mistře, co máme dělat?"

On jim odpověděl: "Nevybírejte víc, než je stanoveno."

I vojáci se ho ptali: "A co máme dělat my?"

Odpověděl jim: "Na nikom se nedopouštějte násilí, nikoho nevydírejte, buďte spokojeni se svým žoldem."

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal: "Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem

svatým a ohněm. V ruce má lopatu, aby pročistil (obilí) na svém mlatě a pšenici uložil na sýpce; plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným."

Dával lidu ještě mnoho jiných napomenutí a hlásal mu radostnou zvěst.

LITURGICKÉ TEXTY 4. NEDĚLE ADVENTNÍ

1. ČTENÍ – MICH 5,1-4A

Čtení z knihy proroka Micheáše.

Toto praví Hospodin: "A ty, Betléme efratský, maličký jsi mezi judskými městy, z tebe mi vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je Hospodin opustí až do doby, kdy rodička porodí; potom se zbytek jeho bratrů vrátí k izraelským synům. Bude stát a pást v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, oni pak budou požívat míru, neboť jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám pak bude pokojem."

ŽALM 80

Slyš, Izraelův pastýři, – skvěj se září ty, který trůníš nad cheruby, – probud' svou sílu – a přijď nás zachránit! Bože zástupů, vrať se, – shlédni z nebe a podívej se, pečuj o tuto révu! – Ochraňuj, co tvá pravice zasadila, – výhonek, který sis vypěstoval! Ať je tvá ruka nad mužem po tvé pravici, – nad člověkem, kterého sis vychoval. – Už od tebe neustoupíme, – zachovej nás naživu, a budeme velebit tvé jméno.

2. ČTENÍ – ŽID 10,5-10

Čtení z listu Židům.

Bratři! Když Kristus přicházel na svět, řekl: "Oběti krvavé ani nekrvavé jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a v obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: 'Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy'."

Po prvních slovech: "Oběti krvavé ani nekrvavé, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu" – a přece to všechno se obětuje podle Zákona – hned dodává: "Tady jsem, abych plnil tvou vůli." To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto "vůlí" jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.

EVANGELIUM – LK 1,39-45

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: "Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!"

Bazilika Navštívení v Ein Karim

Když Bůh klepal na dveře jejího mladého života, přijala ho s vírou a láskou

/Benedikt XVI. před nedělní modlitbě Anděl Páně, 3. prosince 2006 na náměstí sv. Petra/

Rád bych ještě jednou spolu s vámi poděkoval Pánu za apoštolskou cestu, kterou jsem v minulých dnech vykonal v Turecku: během ní jsem cítil, jak jsem doprovázen a posilován modlitbou celého křesťanského společenství. Všem patří můj srdečný dík! Příští středu budu mít během generální audience příležitost mnohem širěji mluvit o této nezapomenutelné duchovní i pastorální zkušenosti, z níž mohou vzejít plody dobra pro stále upřímnější spolupráci všech učedníků Krista a pro plodný dialog s věřícími muslimy. Leží mi na srdci, abych znovu vyjádřil vděčnost všem, kteří organizovali cestu a různým způsobem přispěli k jejímu pokojnému a plodnému průběhu. Zvláště se obracím k tureckým vládním představitelům a k přátelskému tureckému lidu, který mi vyhradil přijetí hodné jeho tradičního pohostinného ducha.

Rád bych především s vděčnou láskou připomněl drahou katolickou komunitu, která žije v turecké zemi. Myslím na ni, zatímco dnešní neděle vstupujeme do adventní doby. Mohl jsem se s nimi setkat a slavit mši svatou s těmito našimi bratry a sestrami, kteří žijí v často nesnadných poměrech. Je to opravdu malé stádce, různorodé, kypící nadšením a vírou, které, mohli bychom říci, žije stále a mocným způsobem zkušenost adventu, nesenou

nadějí. V adventu nám liturgie často opakuje a ujišťuje nás, jakoby chtěla přemoci naši přirozenou nedůvěru, že Bůh „přichází“, - přichází, aby byl s námi, v jakékoliv situaci; přichází, aby přebýval mezi námi, aby žil s námi a v nás; přichází zaplnit (odstranit) vzdálenosti, které nás rozdělují a oddělují; přichází, aby nás smířil se Sebou a navzájem mezi sebou. Přichází do dějin lidstva, aby klepal na dveře každého muže a každé ženy dobré vůle, aby dal jednotlivcům, rodinám i národům dar bratrství, svornosti a pokoje. Kvůli tomu je advent *par excellence* (po výtce) dobou naděje, v níž jsou věřící v Krista vybízeni, aby zůstávali v bdělém a účinném očekávání, živeném modlitbou a skutečným nasazením lásky. Kéž blížící se Narození Krista dokáže naplnit srdce všech křesťanů radostí, vnitřní vyrovnaností a pokojem.

Abychom prožívali nejryzejším a nejplodnějším způsobem toto adventní údobí, liturgie nás vybízí, abychom hleděli na Nejsvětější Pannu Marii a abychom se vydali spolu s ní na pomyslnou cestu do betlémské jeskyně. Když Bůh klepal na dveře jejího mladého života, Ona ho přijala s vírou a láskou. Za několik dní Ji budeme kontemplovat v zářivém tajemství jejího Neposkvrněného Početí. Dejme se přitahovat její krásou, odleskem božské slávy, aby „Bůh, jenž přichází“ nacházel v každém z nás dobré a otevřené srdce, které by mohl, naplnit svými dary.

VĚŘÍM ...

(zamyšlení Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka, S.I., čestného občana Pustiměře)

Křesťané se nazývají „věřící“. Co znamená „věřit“? Je víra, která zklame a víra, která nezklame. Někdo věří, že jeho cesta dobře dopadne, protože ji do nejmenších podrobností pečlivě připravil. Obyčejně mu to vždycky šlo, ale občas se vyskytnou i nečekané překážky a přišlo zklamání. Ale to ho nesmí odradit, jinak by přestal cestovat. Podnikatelé věří v úspěch svých finančních výpočtů. Ta víra jim dodává odvalu v práci. Zklamání přináší bankrot. Vědec věří ve výsledky svých výzkumů, tím se stává autoritou ve společnosti. Když pak přijde někdo další s jinými výzkumy, stává se překonaným. Ti všichni věří v „něco“. Ale dva mladí, kteří si při svatbě slibují věrnost, věří jeden druhému, věří osobě. Je to riskantní. Zklamání je tu životní tragédií. Kdo přestává věřit, přestává žít. Proto se denně ptáme, čemu a hlavně komu můžeme uvěřit.

Obsahem Bible je historie těch, kteří uvěřili Bohu. Ale stále jsou konfrontováni s těmi, kdo neuvěřili. První jedenáct kapitol shrnuje tragickou zkušenost lidstva, které uvěřilo ve své vlastní předpoklady. Symbolicky se to vyjadřuje stavěním babylónské věže, jehož výsledkem je vzájemné nedorozumění a nepochopení. Dvanáctou kapitolou začíná historie vyvoleného národa. Jeho praotcem je Abrahám, který „uvěřil Bohu“ (Gal 3,2,). Stálo ho to ovšem mnoho sil. I vlastní žena se mu smála. Jak by mohli očekávat děti ve svém stáří? Ale Abrahám přesto věřil a nezklamal se. Takoví byli i jeho věrní potomci po dobu Starého zákona. Nový zákon začíná vírou dívky Marie. I ji to stálo mnoho, nemohla se svým tajemstvím světit ani vlastnímu věrnému snoubenci Josefovi. Ale stala se „blahoslavenou, která uvěřila“ (Lk 2,45), aby ji za to „blahoslavili všechna pokolení“ (Lk 2,48).

I dnes jsou lidé „věřící“, které neberou vážně „nevěřící“. Ale terminologie je tu ošemetná. Ve skutečnosti jsou všichni svým způsobem „věřící“. Ale liší se v tom, čemu nebo komu uvěřili. Ti, co věří věcem, adorují stroje a počítače. Ti, kdo věří lidem, musejí je znát. Ale jak poznáme živého člověka? Musí se nám otevřít a on to udělá, jen když ho máme rádi. Je tedy základem víry v člověka láska. Bez ní se ve všech lidech zklameme. Ale láska je opravdovou, jenom když nezakrní, ale naopak roste. Její vývoj směřuje do nekonečna ke všemu dobrému a krásnému, nepomíjejícímu. Kdo poznal, že je toto věčné téma dobro osobní a dokonce otcovské, ten se stal „věřícím“ v pravém slova smyslu. Dívá se do budoucnosti jako ten, kdo očekává východ slunce, které nepozná západu.

Staré přísloví praví: „Láska, která umírá, není láska“. Pravá láska je věčná. Co tedy poradíme těm, kdo se dívají s obavou do budoucna? Miluj! To stačí. Zní to jednoduše. Ale je to tak snadné? V knize *Meditace o církvi* uvádí kardinál De Lubac tuto myšlenku: Bylo-li pro Židy těžké vidět Boha v Ježíši, který tak neskonale vynikal nad všechny lidi a který dělal tak veliké zázraky, jak musí být těžké uznat Boží moc v církvi, Boží pravdu v Písmu a v tradici! Svými silami na to opravdu nestačíme. V životopise velkých konvertitů se často čte o tom, jak studovali křesťanskou víru, jak se snažili jí porozumět, jak jim byla sympatická. Ale přesto všechno poslední rozhodnutí jim připadalo jako krok do tmy. Nato pak hned přišlo velké světlo. Ten totiž, kdo už jednou uvěřil, nepotřebuje žádné další svědectví. Má podle slov sv. Jana svědectví Boží už v sobě (1 J 5,10). Duch sv. mu dává takovou jistotu, že dokáže, žádá-li to od něho Bůh, za svou víru i umřít. „Je to větší jistota než matematická?“ ptal se kdosi ironicky. Dostal pak tuto odpověď: „Nesrovnatelně! Viděl jste už někdy, že by šli lidé dobrovolně na smrt za výpočty matematických rovnic?“ V apologetické teologii se však podávají důkazy Boží existence. I vatikánský koncil dokonce definoval, že můžeme Boha poznat přirozeným lidským rozumem. Teologové východní církve to naopak popírají a zdůrazňují nutnost osvětlení Duchem svatým tak, jak

jsme to právě vyložili. Tento rozdíl v učení mezi Západem a Východem je však jenom slovní. Jde o to, jak rozumíme slovu Bůh. Je totiž dvojí pojem Boha: přirozený a zjevený. Jde-li o to dokázat, že mají všechny věci jednu první příčinu, že všechen pohyb pochází od první Hybatele, že má všechna krása a pravda základ v jednom nejvyšším ideálu, k tomu každý rozumný člověk dojde rozumovou úvahou. Daleko hlubší však je poznání, že je týž Bůh i Otec našeho Pána Ježíše Krista a že i my se k němu můžeme obrátit slovy: „Otče náš“. Ta se nedají pronést než z milosti Ducha sv.

Toto zjištění vypadá z jedné strany smutně pro ty, kdo hlásají evangelium, kdo káží, kdo vyučují katechismus. „Nač se vlastně namáháme? Nač jsou naše slova, důkazy, psychologické triky dobré?“ Když tu námitku řekl mladý kněz starému osvědčenému kazateli, ten jen prohodil: „Na to, aby ses víc modlil!“

Ta zdánlivě negativní stránka je víc než dostatečně vyvážena druhou, pozitivní. My se

namáháme, jako se namáhali apoštolové. A není to nadarmo. V církvi a ve světě pracuje i Duch sv. Píše sv. Pavel: „Víme, že jde celým tvorstvem jediný vzdech a všechno tvorstvo, že svírá bolest až doposud... Právě proto Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti“ (Řím 9,22).

Církev se proto modlí: „Bože, tys srdce svých věrných Duchem svatým osvětil a poučil. Dej, abychom v jeho světle i my správně smýšleli a ustavičně se z jeho útěchy radovali.“

Ohrožení katedrály sv. Josefa v Bukurešti

Už od dubna letošního roku roste v Bukurešti den co den napětí a protesty, jaké město nepamatuje. Rumunská římskokatolická Církev prožívá tíživou atmosféru, kdy na ni po době komunismu doléhá nová tíha pronásledování. Přesto Církev nepřestává apelovat na představitele státu, aby zakročili a zastavili stavební práce, které v rumunské metropoli začaly v březnu nedaleko katedrály sv. Josefa. Necelých deset metrů od

katedrály, téměř nepřetržitě bagruje stavební společnost v terénu, který je navíc považován za nestabilní a na povrchu vykazuje freatickou vrstvu, aby na tomto místě vyrostla 19 patrová, 75m vysoká budova úřadů (4 patra budou pod zemí), nazvaná „Cathedral Plaza“. Církev se ohrazuje i proti názvu, který uvádí v omyl veřejné mínění asociací, jež ve skutečnosti neexistuje. Za zdmi chrámu dochází k otřesům posvátných předmětů, způsobených buldozery, zatímco věřící o to mocněji a vroucněji prosí o Boží pomoc a shromažďují se kolem svého bukurešťského arcibiskupa, Mons Ivana Robu: „Spolu s rumunskými katolíky prožívám pocit hlubokého zármutku a bezmoci tváří v tvář indiferenci rumunské vlády, která zůstala naprosto netečná k bez počtu připomínek a protestů proti nelegální stavbě, která ohrožuje bezpečnost a důstojnost posvátného místa a brání běžnému konání náboženských obřadů“, říká s rozhořčením arcibiskup Robu. To, že společnost sleduje pouze ekonomické zájmy a chce stavět za každou cenu, není ničím překvapivým v Bukurešti, kde se honba za stavebními pozemky v centru města řídí zákony džungle.

V Rumunsku však platí i jiné zákony, jako např. 422/2001 vztahující se na ochranu historických památek. Katedrála svatého Josefa je historickou památkou. Podle státních představitelů je však stavba legální. Arcibiskupu Robovi nezůstává, než vzpomenout na dramatické doby Ceausesca, kdy se kostely demolovaly či zakrývaly ohromnými budovami, „i za komunismu bylo všechno legální“. Ostatně, co jiného člověka napadne, když vidí, jak se lidé snaží vlastními těly zastavit kamion? Je to spíše obraz časů Ceausescu, než Rumunska, které se chystá 1. ledna 2007 vstoupit do Evropské Unie.

Udělení povolení ke stavbě této ohromné budovy katolíci vnímají jako „hrubé porušení svých práv a pošlapání svých hodnot“. Zas a znovu. Jako by nestačila temná léta totality, Jako by nestačilo čekání na restituci režimem zabraných majetků. Jako by byly málo některé násilné místní spory mezi řecko-katolíky a pravoslavnými, a to vždy o navrácení kostelů či církevního majetku. V Rumunsku roku 2006 se drží hladovky za obranu katedrály. Dvě věřící, jedna katolička, druhá pravoslavná přicházely den co den před vládní palác: modlí se a zpívají. Představitelé vlády však neslyší, anebo nechtějí slyšet. Vztahy mezi státem a církvemi jsou nyní stále těžší. Počínaje pravoslavnou církví, která má v zemi většinu a marně se už po léta snaží získat povolení ke stavbě katedrály v Bukurešti. Pro záchranu katedrály sv. Josefa shromáždilo římskokatolické arcibiskupství přes 20.000 podpisů, mezi nimi jsou i podpisy rumunského patriarchy, židovské komunity, různých organizací, jakož i národních i mezinárodních osobností. Historik Dinu C.

Giurescu, člen rumunské Akademie věd, dotazován přestupkovou senátní komisí, komentoval stávající architektonické projekty v hlavním městě takto: „Ve skutečnosti se realizuje Ceausescův urbanistický záměr. A já se ptám, kdo řídí tento stát: zákon a instituce anebo nátlakové skupiny?“ Z New Yorku přicestoval i Emanuel E. Necula, mezinárodní stavební inženýr a někdejší generální projektant „Cathedral Plaza“. Po úpravách záměru však odstoupil. Nyní jako specialista poznamenává: „Katedrála sv. Josefa je vystavena nebezpečí, že se zhroutí dřív, než bude gigantická stavba dokončena“. Projekt totiž porušuje 25 stavebních norem a 24 rumunských zákonů.

V červenci vystoupila s protestem i Rumunská informační služba, která konstatovala, že její nihil obstat, udělené v roce 2001 už neplatí vzhledem ke změnám, zaneseným dodatečně do technické dokumentace. Služba, která v této zóně sídlí, shledává, že stavba závažným způsobem narušuje fungování jejich přístrojů. V sázce je takto i aspekt národní bezpečnosti. Národní bezpečnost však má mnoho významů, včetně toho, jež předložilo poselství kampaně římskokatolické Církve: „Zachraňte hodnoty Rumunska. Dnes katedrálu sv. Josefa“.

V tomto duchu promlouvá i včera zveřejněné komuniké Svatého Stolce, které je odpovědí na intervence bukurešťského arcibiskupa, pomocného biskupa rumunské metropole, i dalších osobností a institucí. Vyjadřuje velkou pozornost Státního sekretariátu, věnovanou této situaci, jakož i naději, že bude nalezeno rychlé a uspokojivé řešení této palčivé otázky, v souladu s tím, jak se v komuniké uvádí, k „ochraně bukurešťské katedrály, historického dědictví, jež představuje i hodnot víry, které zpřítomňuje nejen pro katolickou komunitu, nýbrž i pro celý rumunský národ“.

V této katedrále došlo 8. května 1999 k historickému setkání papeže Jana Pavla II. s patriarchou Teoctistem, při němž Petrův nástupce řekl: *„Přicházím k národu, jenž přijal evangelium a bránil ho tváří v tvář opakovaným útokům, protože je považoval za nedílnou součást svého kulturního dědictví. Jde o pečlivě propracovanou kulturu v linii dědictví dávného Říma,*

v tradici svatosti, která má svůj původ v celách nezměrného počtu mnichů a mnišek, kteří věnovali svůj čas zpěvu Božích chval a uchovávaní zdvižených rukou modlitby, jako Mojžíš, aby došlo k pokojnému vítězství zápasu víry, ve prospěch národů této země. Evangelijní poselství dospělo až k intelektuálům, z nichž mnozí svým charismatem přispěli k jeho přijetí novými rumunskými generacemi, usilujícími o vytváření své budoucnosti“.

APOŠTOLSKÁ CESTA BENEDIKTA XVI. DO TURECKA

28. LISTOPADU – 1. PROSINCE 2006

Rozmanitost katolických ritů v katedrále Ducha svatého v Istanbulu

Bohatství všeobecné Církve, přítomné v Turecku v množství ritů, zdravilo v pátek, 1. prosince, ráno papeže Benedikta XVI. před jeho odjezdem.

Mládež, zpívající v malém podloubí latinské katedrály Istanbulu, hlasitě vítala příjezd papeže a patriarchy, a skandovala jejich jména.

Svatý otec nejprve požehnal sochu blahoslaveného papeže Jana XXIII. (civilním jménem Angelo Giuseppe Roncalli), který v této zemi působil deset let jako papežský delegát, a jehož po zvolení na Petrův Stolec označili za „tureckého papeže“, a dodnes zde požívá veliké úcty a náklonnosti. Socha určená kostelu sv. Antonína, nebude stát daleko od sochy Benedikta XV., kterou nechali postavit Turci v roce 1919 v upomínku jeho apelů proti světové válce. Je na ní nápis: „Velkému papeži světové tragédie, dobrodinci národů, bez rozdílu národností či náboženství, na znamení uznání, Východ“.

Eucharistickému slavení, jemuž Svátý otec předsedal v katedrále Ducha svatého, byli přítomni katoličtí biskupové Turecka, ale také ekumenický patriarcha Bartoloměj I., arménský patriarcha Mesrob II. a syrský pravoslavný metropolita Fuluksinos Yusuf Cetin. Setkání s Bartolomějem I., jenž vstupoval do chrámu po boku papeže – a který se po dva dny účastnil s Benediktem XVI. tří obřadů – bylo dokonce hlavním důvodem cesty, který však veřejné mínění přesunulo především na vztah s islámem.

V neuvěřitelně zaplněném chrámu o tom mluvil i sám papež:

Drazí bratři a sestry,

těší mne, že se na závěr své pastorační cesty do Turecka, setkávám s katolickou komunitou v Istanbulu a spolu s ní slavím eucharistii na poděkování Pánu za všechny jeho dary. Rád bych pozdravil především konstantinopolského patriarchu, Jeho Svatost Bartoloměje I., jakož i arménského patriarchu, Jeho Blaženost Mesroba II., ctihodné bratry, kteří se s námi chtěli spojit v této slavnosti. Vyjadřuji jim svou hlubokou vděčnost za toto jejich bratrské gesto, které je ke cti celého katolického společenství.

Drazí bratři a synové (děti) katolické Církve, biskupové, kněží a jáhni, řeholníci a řeholnice, věřící laici, patřící k různým komunitám tohoto města a k různým ritům Církve, všechny vás s radostí zdravím a opakuji vám slova svatého Pavla Galaťanům: „Milost a pokoj vám od Boha, našeho Otce, i od Pána Ježíše Krista!“ (*Gal 1,3*). Chci také poděkovat zde přítomným občanským autoritám za jejich zdvořilou pohostinnost, zejména těm, kteří umožnili, aby se tato cesta mohla uskutečnit. Nakonec zdravím představitele dalších církevních společenství a jiných náboženství, kteří chtěli být mezi námi. Jak nepomyslet na různé události, které ztvárnili právě tady naši společnou historii? Zároveň cítím vinnost připomenout zvláštním způsobem množství svědků Kristova evangelia, kteří nás pobízejí ke společné práci na jednotě všech jeho učedníků v pravdě a v lásce!

V této katedrále Ducha Svatého bych rád vzdal díky Bohu za všechno to, co učinil v lidských dějinách a na všechny svolávat dary Ducha svatosti. Jak nám připomněl nyní svatý Pavel, Duch je trvalým zdrojem naší víry a naší jednoty. Vštěpuje nám opravdové poznání Ježíše a klade nám do úst slova víry, abychom mohli uznat Pána. Ježíš přece řekl Petrovi po vyznání víry u Cézareje: „blahoslavený jsi Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec“ (*Mt 16,17*). Ano, jsme blažení když nás Duch Svatý otevírá na radost z víry a když nám dává vstoupit do velké rodiny křesťanů, své Církve, tak mnohotvárné v různosti svých darů, funkcí a činností, a zároveň jedna,

„poněvadž je to stále jeden a tentýž Duch, který působí ve všech“. Pavel dodává: „každý dostává darem projevy Ducha s ohledem na dobro všech“. Projevy Ducha, život podle Ducha, neznamena žít pouze pro sebe, ale znamená to učit se neustále se přizpůsobovat samotnému Ježíši Kristu a stát se v jeho následování služebníkem svých bratří. To je velmi konkrétní učení pro každého z nás, biskupy, Pánem povolané provázet svůj lid a stávat se služebníky v jeho stopách; platí to také pro všechny Pánovy služebníky jakož i pro všechny věřící: obdržením svátosti Křtu jsme byli všichni ponořeni do smrti a zmrtvýchvstání Páně, „byli jsme napojeni jediným Duchem“, a život Kristův se stal naším životem, abychom žili jako on, abychom milovali naše bratry tak, jako nás miloval on (srv. J 13,34).

Před dvaceti sedmi lety v této katedrále můj předchůdce Boží služebník Jan Pavel II. vyjádřil přání, aby na úsvitu nového tisíciletí mohla „povstat Církev ve znovunalezené plné jednotě, aby lépe svědčila uprostřed protivenství světa o transcendentní lásce Boha, který se zjevil v Synu Ježíši Kristu“ (*Homilie v katedrále v Istanbulu*, č.5). Toto očekávání se ještě neuskutečnilo, ale touha papeže je stále tatáž a nutí nás, všechny Kristovy učedníky, abychom vykročili s našimi těžkopádnostmi a našimi nedostatky na cestu, která vede k jednotě, nepřetržitě jednali „s ohledem na dobro všech“ a kladli ekumenickou perspektivu na první místo našich církevních starostí. Potom budeme žít skutečně podle Ježíšova Ducha ve službě dobru všech.

Jan Pavel II. na letišti v Ankaře, po příletu na třídenní Anoštolskou cestu do Turecka listopad 1979

Shromáždění dnes dopoledne v tomto domě modlitby zasvěceném Pánu, nemůže se nám nevybavit další krásný obraz, který používá svatý Pavel, aby mluvil o Církvi: obraz o budově z kamenů vzájemně spojených, přiložených jedny k druhým, aby vytvořili jedinou budovu, a jehož kamenem úhelným, na kterém všechno spočívá je Kristus. On je zdrojem nového života, který nám byl dán Otcem v Duchu Svatém. Právě přečtené evangelium svatého Jana říká: „Proudy živé vody z něho potekou“. Tato pramenitá voda, tato živá voda, kterou Ježíš slíbil Samaritance; proroci Zachariáš a Ezechiel ji viděli téci z chrámu, aby oživila vody Mrtvého moře: podivuhodný obraz příslibu života, který Bůh vždycky činil svému lidu a který Ježíš přišel naplnit. Ve světě, ve kterém lidé mají tolik těžkostí rozdělit se mezi sebou o pozemská dobra a který se začíná právem znepokojovat nad nedostatkem vody, tohoto tak cenného dobra pro život těla, se Církev ukazuje bohatou na dobra mnohem větší. Kristovo tělo dostalo za úkol ohlašovat jeho evangelium až na konec země (srv. Mt 28,19), to znamená oznamovat mužům a ženám této doby Dobrou zprávu, která nejen osvěcuje, ale mění jejich život, a míří až k přemožení samotné smrti. Tato Dobrá zpráva není pouhým Slovem, ale je Osobou, je to Kristus sám, vzkříšený a živý! Voda, která spolu se svátostnou milostí vytryskla z jeho otevřeného boku na kříži se stala

pramenem, z něhož prýští „proudy živé vody“: dar, který nikdo nemůže zadržet a který dává život. Jak by si křesťané mohli držet to, co dostali, pouze pro sebe? Posláním Církve není dožadovat se moci, ani domáhat se bohatství; jejím posláním je darovat Krista, účast na Kristově životě, nejcennějším dobrou člověka, který nám sám Bůh dává ve svém Synu.

Bratři a sestry, vaše komunity znají pokornou cestu za každodenního doprovodu těch, kteří nesdílejí naši víru, ale prohlašují, že „se drží víry Abrahámovy, a klaní se jako my Bohu jedinému a milosrdnému“ (*Lumen Gentium*, č.16). Víte dobře, že Církev nechce nikomu nic vnucovat, a že žádá jednoduše možnost žít svobodně a zjevovat Toho, kterého nemůže skrýt, Ježíše Krista, který nás miloval až k smrti na kříži a který nám dal svého Ducha, živou přítomnost Boha uprostřed nás a v hloubi nás samých. Buďte stále otevřeni k Duchu Kristovu a buďte proto pozorní k těm, kteří žízní po spravedlnosti, pokoji, důstojnosti, uznání pro sebe i pro své bratry. Žijte mezi sebou podle Pánova slova: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“ (*J 13,35*). Bratři a sestry, svěřme v tuto chvíli naši touhu sloužit Pánu Panně Marii, Matce Boží a Služebnici Pána. Ona ve večeradle prosila spolu s prvotní komunitou v očekávání Letnic. Spolu s ní nyní prosíme Krista Pána: Sešli tvého Svatého Ducha, na celou Církev; kéž přebývá v každém svém údu a učiní z nich posly tvého evangelia! Amen

Tato eucharistie byla posledním úkonem papeže, tentokrát věnovaným především tureckým katolíkům latinského, arménsko-katolického, syrsko-katolického a chaldejského ritu. Katolíci tvoří 0,04% celkové populace země čítající přes 70 miliónů obyvatel, z nichž 99% vyznává islám.

Papež povzbudil křesťany, aby hlásali evangelium „až do končin země“, čili aby „předávali mužům a ženám této doby radostnou zvěst, která nejen osvěcuje, ale proměňuje jejich život, a dává dokonce překonat i samotnou smrt“.

„Touto radostnou zvěstí není pouhé Slovo, nýbrž Osoba, sám zmrtvýchvstalý a živý Kristus!“ – zvolal papež.

A pokračoval: „poslání Církve nespočívá v obraně moci, ani v získávání bohatství; její poslání je dávat Krista, podílet se na Kristově životě, nejvzácnějším dobrou člověka, jež nám ve svém Synu dává sám Bůh“.

Mše svatá v latinském ritu, které papež předsedal tento pátek v Istanbulu, shromáždila představitele katolických komunit v Turecku, náležející k různým východním ritům a vyznačovala se i výrazovou přítomností obřadů jednotlivých ritů.

Eucharistické slavení, jímž se prolínala různost jazyků či obřadních sekvencí, byla vyjádřením rozmanitosti údů katolické komunity.

Pokud jde o jazyky, tak při mši svaté zazněla: latina, turečtina, francouzština, němčina, syrština, arabština, španělština.

Obřadní sekvence pak ukázaly na přítomnost východních ritů arménského, chaldejského a syrského. Arménům byl vyhrazen vstupní zpěv a Sanktus; Chaldejcům responsoriální žalm a zpěv k obětování, jež zazněly v aramejštině; Syrští katolíci přednesli evangelium, způsobem vlastním svému ritu.

Mše měla votivní formulář k Duchu svatému, a to nejen kvůli titulu katedrály, ale také s ohledem na rozmanitost shromáždění, tvořené různými jazykovými skupinami, odlišnými rity, ovšem spojené stejnou vírou, nadějí, stejným Duchem.

„Část mého srdce zůstává v Istanbulu“

„Část mého srdce zůstává v Istanbulu, v tomto nádherném městě“, přiznal Benedikt XVI. při ceremoniálu loučení na letišti v Istanbulu, jehož se účastnil také istanbulský guvernér, Muammer Guler. Svatý otec také vyslovil své přesvědčení, že „pro nejvyššího pastýře katolické Církve je dialog povinností. Děkuji Pánu, že jsem mohl ukázat na tento dialog a lepší porozumění mezi náboženstvími a kulturami, zvláště s islámem“.

Istanbulský guvernér pak osobně papeži poděkoval za jeho „prohlášení o islámu, která nás potěšila“, a zahnila „příliš mnoho špatných výkladů“, které na nich lpěly.

Papež pak v řeči spatra přiznal, že „i když v oněch drahokamech, kterými jsou mešita a Hagia Sophia, nemohl vidět všechno, zanechaly v něm trvalý dojem. Má vděčnost za Istanbul je hluboká. I díky spolupráci obyvatel to byla krásná návštěva a doufám, že zůstane jako znamení přátelství mezi národy a náboženstvími.“

Benedikt XVI. rovněž dodal, že „Istanbul je městem vskutku evropským, mostem mezi Západem a Asií, k sbližování struktur a organizací“.

Na poznámku, že město bude v roce 2010 evropskou kulturní metropolí, papež podotkl: „Skutečně si to zaslouží“. S úsměvem rovněž poznamenal, že i jeho „rodné město o toto uznání žádalo, ale nebylo mu přiznáno“.

Guvernérovi, který papeže pozval, aby se do Istanbulu vrátil, papež odpověděl: „Jsem starý a nevím, kolik času mi ještě Pán dopřeje. Vše ponechme na Něm“.

Guvernér Guler pak Svatého otce doprovodil až ke schůdkům letadla tureckých aerolinií, na jehož palubě se Petrův nástupce vrátil do Říma.

Ekumenický patriarcha učinil papeži překvapivou nabídku

Návštěva Benedikta XVI. u konstantinopolského ekumenického patriarchy „má v procesu smíření nevýslovnou hodnotu“. To potvrdil i sám patriarcha v exklusivním rozhovoru pro italský katolický deník Avvenire (čtvrtek, 30. listopadu 2006):

Jak lze tento den hodnotit?

Nejprve musím říci, že jsem skutečně velmi vděčný Jeho Svatosti za tuto návštěvu, kterou nás poctil v den svátku sv. Ondřeje. V našich vztazích je to opravdu velmi významný krok kupředu, navíc učiněný v rámci cesty, která je ve svém celku významným přínosem k mezináboženskému dialogu.

Od včerejšího odpoledne až do dneška jste se s papežem osobně setkali v různých okamžicích, vzdálení kamerám a novinářům. O čem jste spolu mluvili?

Jeho Svatost projevila velkou blahovůli vůči patriarchátu i jeho problémům. A za to jsme mu opravdu velmi vděční. Byla to příležitost k lepšímu vzájemnému poznání, a to i s kardinály jeho doprovodu, s nimiž, jak se domnívám, jsme uzavřeli pěkná přátelství, což se mi také jeví jako velmi důležité. Skutečně lze říci, že jsme z mnoha ohledů prožívali vskutku historický den. Historický pro ekumenický dialog, a jak jsme viděli dnes dopoledne při pohledu na to, co papež vykonal, historický pro dialog mezi kulturami a mezi kulturami a náboženstvími. A vzhledem k tomu je nepochybně historická i pro naši zemi.

Dnešní dopolední projevy i společné prohlášení, které jste podepsali, znělo „vysoce“ a je nepochybně náročné. Mluvili jste i o budoucnosti, pokud jde o iniciativy?

V tomto ohledu mohu říci, že jsem mluvil s Jeho Svatostí o něčem, co bychom mohli vykonat. Učinil jsem mu návrh, který teď ovšem nemohu předem zveřejnit, neboť čekáme

v tomto smyslu na oficiální odpověď. Mohu však říci, že Jeho Svatost jím byla velmi zaujata a přijala ho s potěšením. Doufejme, že bude možné jej uskutečnit, neboť se pohybuje právě v perspektivě onoho ekumenického pokroku, který - jak jsme vyjádřili a také napsali do Společné deklarace – jsme oba rozhodnutí sledovat.

A proč toto rozhodnutí?

Jednota je drahocennou odpovědností, ale současně odpovědností, která se těžko přijímá, není-li sdílena mezi bratřími. Bolestným „mementem“ této skutečnosti jsou dějiny posledního milénia. Jsme hluboce přesvědčeni, že návštěva Benedikta XVI. má v tomto procesu smíření nevýslovnou hodnotu, tím spíše, že k ní došlo v tak tíživém okamžiku a za tak choulostivých okolností. S Boží pomocí nám nepochybně bude příležitostí k uskutečnění blahodárného kroku kupředu v procesu smíření mezi našimi Církvemi. A možná – zase stále s Boží pomocí – nám dá příležitost překonat některé překážky neporozumění mezi věřícími různých náboženství, zvláště mezi křesťany a muslimy.

Už dříve jste zmínil význam toho všeho i pro Turecko. Proč?

Vzhledem k tomu, že je křižovatkou mezi Evropou a Asií, toto město a tato Církev zaujímají vskutku jedinečné postavení k rozvíjení tohoto dialogu mezi moderními civilizacemi. Istanbul je jistým způsobem dokonalé místo k vybudování trvalého centra dialogu mezi různými vyznáními a kulturami.

HLAVNÍ ETAPY APOŠTOLSKÉ CESTY DO TURECKA

/promluva Benedikta XVI. při střední generální audienci, 6. prosince 2006 na náměstí sv. Petra/

Draží bratři a sestry,

jak už je po každé apoštolské cestě zvykem, chtěl bych během dnešní generální audiencie znovu projít různé etapy pouti, kterou jsem od úterý do pátku minulého týdne konal v Turecku. Návštěvu, která se, jak víte, prezentovala z různých úhlů pohledu jako nesnadná, však Bůh provázel hned od začátku a mohla se proto šťastně uskutečnit. Proto tak, jako jsem při její přípravě a během ní prosil o modlitbu, prosím vás nyní, abyste se se mnou spojili v poděkování Pánu za její průběh a její závěr. Svěřuji Mu plody, které z ní, jak doufám mohou vyplynout jak už z hlediska vztahů k našim pravoslavným bratrům, tak i z hlediska dialogu s muslimy. Cítím v první řadě povinnost zopakovat moje srdečné poděkování prezidentu republiky, ministerskému předsedovi a ostatním autoritám, kteří mne přijali s velkou zdvořilostí a zajistili nezbytné podmínky k tomu, aby všechno mohlo proběhnout tím nejlepším možným způsobem. Bratrské poděkování patří biskupům katolické Církve v Turecku a jejich spolupracovníkům za všechno, co učinili. Zvláštní poděkování patří ekumenickému patriarchovi

Bartoloměji I., který mne přijal ve svém domě, arménskému patriarchovi Mesrobovi II., pravoslavnému syrskému metropolitovi Mor Filüksinosovi a dalším náboženským představitelům. Během celé mé cesty jsem pocíťoval duchovní podporu mých ctihodných předchůdců, Božích služebníků Pavla VI. a Jana Pavla II., kteří oba podnikli nezapomenutelnou cestu do Turecka, a zejména pak bl. Janu XXIII., který byl papežským delegátem v této šlechetné zemi v letech 1935 až 1944 a zanechal tam po sobě památku plnou vřelých citů a úcty.

S odvoláním na vizi Církve, jak ji prezentoval 2. vatikánský koncil (srv. *Lumen Gentium*, 14-16), bych mohl říci, že i pastorační cesty Papeže přispívají k uskutečnění jejího poslání, které se odvíjí v „soustředných kruzích“. V nejvnitřnějším kruhu Petrův nástupce utvrzuje ve víře katolíky, v prostředním okruhu pak všechny další křesťany, a v tom vnějším se obrací k nekřesťanům a k celému lidstvu. První den méj návštěvy Turecka probíhal v onom třetím, nejširším „okruhu“: setkal jsem se s ministerským předsedou, prezidentem republiky a předsedou úřadu pro náboženské záležitosti, ke kterému jsem se obrátil svou první promluvou; uctil jsem Mauzoleum „otce vlasti“ Mustafa Kemala Atatürka a měl jsem pak příležitost promluvit k diplomatickému sboru na apoštolské nunciatuře v Ankaře. Tato intenzivní řada setkání představovala důležitou část méj návštěvy, zejména s ohledem na skutečnost, že Turecko je zemí, která je z obrovské většiny muslimskou, ale zároveň je spravovaná Ústavou, která prohlašuje světskou či laickou povahu státu. Je to tedy příznačná země z hlediska výzvy, která se dnes klade na světové úrovni: z jedné strany znovu objevit skutečnost Boha a veřejnou relevanci náboženské víry, a z druhé strany zajistit svobodu výrazu této víry, zbavené fundamentalistických degenerací a schopné pevně odmítnout každou formu násilí. Měl jsem tedy vhodnou příležitost k obnově svých pocitů úcty ve vztahu k muslimům a k islámské civilizaci. Mohl jsem zároveň položit důraz na společné úsilí křesťanů a muslimů

k prospěchu člověka, života, pokoje a spravedlnosti, a poukázat na to, že distinkce mezi občanskou a náboženskou sférou představuje hodnotu, a že stát musí zajistit občanovi a náboženským komunitám účinnou svobodu kultu. V oblasti mezináboženského dialogu mi božská Prozřetelnost jakoby na závěr mojí cesty umožnila navštívit proslulou Modrou mešitu v Istanbulu, což z počátku nebylo plánováno, ale později se to ukázalo jako velice výmluvné. Stanul jsem na tomto místě pár minut v soustředění a obrátil se k jedinému Pánu nebe a země, milosrdnému Otci celého lidstva. Kéž v sobě všichni věřící rozpoznají Jeho stvoření a vydávají svědectví o pravém bratrství!

Druhý den mne zavedl do Efezu, a ihned jsem se tedy ocitl v onom nejvnitřnějším „okruhu“ cesty, v přímém kontaktu s katolickým společenstvím. U Efezu, na líbezném místě zvaném „Slavičí údolí“ s vyhlídkou na Egejské moře, se totiž nachází svatyně Mariina domu. Jde o antickou kapli vybudovanou poblíž domku, který podle starobylé tradice nechal postavit apoštol Jan pro Pannu Marii po té, co ji

přivedl s sebou do Efezu. Byl to sám Ježíš, který odevzdal jednoho druhému, když před svou smrtí na kříži řekl Marii: „Ženo, hle tvůj syn!“ a Janovi: „Hle, tvá matka!“ (J 19,26-27). Archeologické výzkumy ukázaly, že toto místo je od nepaměti místem mariánského kultu, které je drahé také muslimům, kteří tam běžně přicházejí uctít Tu, kterou nazývají „Meryem Ana“, Matka Marie. V zahradě před svatyní jsem slavil mši svatou pro skupinu věřících, kteří přišli z nedalekého Izmiru a dalších částí Turecka i ze zahraničí. U „Mariina domu“ jsme se cítili opravdu „doma“ a v tomto pokojném ovzduší jsme se modlili za pokoj pro Svatou zemi a celý svět. Chtěl jsem tam také připomenout dona Andrea Santora, římského kněze, který svou krví dosvědčil evangelium v turecké zemi.

Prostřední „okruh“ ekumenických vztahů představoval ústřední část této cesty a naplnil se u příležitosti svátku svatého Ondřeje 30. listopadu. Tato příležitost poskytla ideální kontext pro konsolidaci bratrských vztahů mezi biskupem Říma, Petrovým nástupcem, a ekumenickým patriarchou Konstantinopole, Církve založené podle tradice svatým apoštolem Ondřejem, bratrem Šimona Petra. Ve stopách Pavla VI., který se setkal s patriarchou Atenagorasem (obr.) a Jana Pavla II., který byl přijat

nástupcem patriarchy Atenagory, Dimitrijem I., jsem s Jeho Svatostí Bartolomějem I. obnovil toto gesto velké symbolické hodnoty na potvrzení vzájemného úsilí pokračovat v cestě k nastolení plného společenství mezi katolíky a pravoslavnými. Jako výraz tohoto pevného předsevzetí jsme spolu s ekumenickým patriarchou podepsali *Společné prohlášení*, které je na této cestě dalším krokem. Velmi výmluvnou byla skutečnost, že k tomuto aktu došlo na závěr slavnostní liturgie svátku sv. Ondřeje, které jsem se účastnil a která se skončila dvojítm požehnáním uděleným Biskupem Říma a Patriarchou Konstantinopole, nástupců apoštolů Petra a Ondřeje. Vyjádřili jsme tak, že základem každého ekumenického úsilí je vždycky modlitba a vytrvalé vzývání Ducha Svatého. V témže „okruhu“ jsem pak v Istanbulu měl to potěšení setkat se s patriarchou arménské apoštolské Církve, Jeho Blažeností Mesrobem II., jakož i s pravoslavným syrským metropolitou. Rád bych krom toho v tomto kontextu také zmínil rozhovor, který jsem měl s Vrchním Rabínem Turecka.

Moje návštěva se
skončila těsně před
mým odletem do
Říma návratem do
toho
„nejvnitřnějšího“
okruhu, tj. setkáním
s katolickým
společenstvím,
přítomným ve všech
svých složkách v
katedrále Ducha
Svatého v Istanbulu.
Této mše svaté se
zúčastnili také
ekumenický
patriarcha,

arménský patriarcha a pravoslavný syrský metropolita a představitelé protestantských církví. V podstatě se zde sešli k modlitbě všichni křesťané v různosti tradic, ritů a jazyků. Posílení Kristovým Slovem, které věřícím slibuje „proudy živé vody“ (J 7,38), a za pomoci obrazu mnoha údů spojených v jediném těle (srov. 1 Kor 12,12-13) jsme prožili skutečnost obnovených Letnic.

Draží bratři a sestry, vrátil jsem se sem do Vatikánu s duší naplněnou vděčností k Bohu a s vřelými city a úctou k obyvatelům milovaného tureckého národa, od nichž jsem se cítil přijat a pochopen. Sympatie a srdečnost, jimiž mne zahrnuli, navzdory nevyhnutelným těžkostem, které moje návštěva přinesla normálnímu průběhu jejich každodenního života, mi zůstanou v živé paměti a pobízejí mne k modlitbě. Kéž Všemohoucí a milosrdný Bůh pomáhá tureckému národu, jeho vládcům a představitelům různých náboženství společně připravovat pokojnou budoucnost, aby tak Turecko mohlo být „mostem“ přátelství a bratrské spolupráce mezi Západem a Východem. Prosme také o přímluvu Nejsvětější Matku Marii, aby Duch Svatý učinil tuto apoštolskou cestu plodnou a na celém světě oživil poslání Církve, založené Kristem ke hlásání evangelia pravdy, pokoje a lásky všem národům!

POŘAD BOHOSLUŽEB: 10. – 17. prosince 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 10. prosince	2. NEDĚLE ADVENTNÍ	PODIVICE 8.00	za +Františku POSPÍŠILOVOU, manžela a + rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Františka SYNKA manželku a rodiče
		PUSTIMĚŘ 11.00	za živou a + rodinu VŠETULOVU a ZBOŘILOVU PŘI MŠI SV. PŘIJME SV. KŘTU LADISLAV BUREŠ
PONDĚLÍ 11. prosince	PONDĚLÍ PO 2. NEDĚLI ADV. SV. DAMAS I., PAPEŽ	PUSTIMĚŘ 17.00	na poděkování za 50let života, živou a zemřelou rodinu
ÚTERÝ 12. prosince	ÚTERÝ PO 2. NEDĚLI ADV. PANNA MARIA GUADALUPSKÁ	TOPOLANY 10.00	za živou a + r. BENÍČKOVU, BUČKOVU a ZELENKOVU
STŘEDA 13. prosince	SV. LUCIE, PANNA A MUČEDNICE	DRYSICE 17.00	na poděkování za přijata dobrodiní
		PODIVICE 17.00	MARIÁNSKÁ POBOŽNOST
ČTVRTEK 14. prosince	SV. JAN OD KŘÍŽE, KNĚZ A UČITEL CÍRKVE	PUSTIMĚŘ 17.00	za +Antonína a Věru BLAHOVY, živou a + rodinu
PÁTEK 15. prosince	PÁTEK PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro J.E. Tomáše kard. Špidlíka (*17.12.1919)
SOBOTA 16. prosince	SOBOTA PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ		
NEDĚLE 17. prosince	3. NEDĚLE ADVENTNÍ „O SAPIENTIA“ (Ó Moudrosti)	PUSTIMĚŘ 8.00	za + rodinu HOLUBOVU, DORAZILOVU a duše v oč.
		DRYSICE 9.30	za + Marii a Františka ŠÍRKOVY a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Ladislava HRUBÉHO, manželku a dva syny
		PUSTIMĚŘ 14.00-16.00	SVÁTOST SMÍŘENÍ DVA CIZÍ ZPOVĚDNÍCI

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA

PUSTIMĚŘ: 7.000,-Kč;

DRYSICE: 2.200,-Kč;

PODIVICE: 2.200,-Kč

PÁN BŮH ZAPLAŤ VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY FARNOSTI.

INTENCE NA PRVNÍ POLOLETÍ 2007 ZAPISUJI VE VŠEDNÍ DNY PO MŠI SVATÉ.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC PROSINEC

1. Aby Kristus, tichý a pokorný srdcem, inspiroval ty, kdo mají odpovědnost za národy, aby moci užívali moudře a odpovědně.
2. Aby misionáři všech částí světa prožívali své poslání v radosti a nadšení a tak věrně následovali Krista.
3. Aby slavení vánoc dalo křesťanům objevit dar života a rodinám v těžkostech dalo zakusit lásku Boží.
4. Aby nás Maria, Matka Kristova, vedla v proměnlivém světě, abychom s vírou přijali jejího Syna Ježíše, a tak v našem osobním, rodinném i společenském životě zazářilo světlo a síla evangelia.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 17. – 25. prosince 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 17. prosince	3. NEDELE ADVENTNÍ „O S APIENTIA“ (Ó Moudrosti)	PUSTIMĚŘ 8.00	za + rodinu HOLUBOVU, DORAZILOVU a duše v oč.
		DRYSICE 9.30	za + Marii a Františka ŠÍRKOVY a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Ladislava HRUBÉHO, manželku a dva syny
		PUSTIMĚŘ 14.00-16.00	SVÁTOST SMÍŘENÍ DVA CIZÍ ZPOVĚDNÍCI
PONDĚLÍ 18. prosince	PONDĚLÍ PŘED ŠTĚDRÝM DNEM „O A DONAI“ (Ó, Pane)	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Jenovéfu NAVRÁTILO- VOU a zemřelou rodinu
ÚTERÝ 19. prosince	ÚTERÝ PŘED ŠTĚDRÝM DNEM „O R ADIX“ (Ó, Kořeni Jesse)	PODIVICE 17.00	za + Antonína BENÍČKA, manželku a duše v očistci
DOPOLEDNE NAVŠTÍVÍM STARÉ A NEMOCNÉ VE FARNOSTECH PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE PODIVICE - OD 16.00: SVÁTOST SMÍŘENÍ			
STŘEDA 20. prosince	STŘEDA PŘED ŠTĚDRÝM DNEM „O C LAVIS“ (Ó, Klíči Davidův)	DRYSICE 17.00	za + Ladislava KREJČÍHO a zemřelou rodinu
DRYSICE - OD 16.00: SVÁTOST SMÍŘENÍ			
ČTVRTEK 21. prosince	ČTVRTEK PŘED ŠTĚDRÝM DNEM „O O RIENS“ (Ó, Vycházející)	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Jaroslava DRBALA, živou a zemřelou rodinu
PÁTEK 22. prosince	PÁTEK PŘED ŠTĚDRÝM DNEM „O R EX“ (Ó, Králi národů)		
SOBOTA 23. prosince	SOBOTA PŘED ŠTĚDRÝM DNEM „O E MMANUEL“ (Ó, Emanueli)	ROZNÁŠENÍ BETLÉMSKÉHO SVĚTLA v PUSTIMĚŘI, DRYSDICÍCH A PODIVICÍCH	
NEDELE 24. prosince	4. NEDELE ADVENTNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Rudolfa POSPÍŠILA, bratry a rodiče
		DRYSICE 9.30	za + Jakuba POLÁCHA a sourozence
		PODIVICE 11.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu
NEDELE 24. prosince	VIGÍLIE SLAVNOSTI NAROZENÍ PÁNĚ PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ	DRYSICE 22.00	na poděkování za přijatá dobro- diní a Boží požehnání pro rod.
		PUSTIMĚŘ 24.00	za + Josefa VLČE, rodiče a tři bratry
PONDĚLÍ 25. prosince	SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ 12.00: „URBI ET ORBI“ /ČT 1/ POŽEHNÁNÍ SVATÉHO OTCE	PODIVICE 7.30	za + manžele MALÍKOVY a + Annu LANGEROVOU
		DRYSICE 9.00	za + Helenu POSPÍŠILOVOU a sourozence
		PUSTIMĚŘ 10.30	za živou a +r. LUSKOVU, ŠKOLAŘOVU a ADAMCOVU

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. roč., týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farností u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk lks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.

VENIMUS ADORARE EUM

DĚTSKÝ PĚVECKÝ SBOR MOTÝLEK S KOMORNÍM ORCHESTREM

KOSTEL NAROZENÍ PANNY MARIE V DRYASICÍCH - NEDĚLE 7. LEDNA 2007 V 16 HODIN (v kostele se topí)

Předprodej vstupenek:

Farní úřad Drysice, Pustiměř
pustimer@seznam.cz

Vyškov-prodejna JAAL, Masarykovo nám. 3
(paní Marie Synková)